

Storna skarżąca wnosi do Trybunału o:

1. stwierdzenie, iż nie złożywszy przed dniem 1 czerwca 2004 r. rocznego sprawozdania dotyczącego promowania biopaliw, Republika Włosa uchybiła zobowiązaniom, które na niej ciążyą na mocy art. 4 ust. 1 dyrektywy 2003/30/WE⁽¹⁾ Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 8 maja 2003 r. w sprawie wspierania użycia w transporcie biopaliw lub innych paliw odnawialnych;
2. obciążenie Republiki Włoskiej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Sprawozdanie, do którego odnosi się art. 4 ust. 1 dyrektywy winno być przekazane Komisji przed dniem 1 lipca 2004 r. Do dnia dzisiejszego Komisja nie otrzymała od władz włoskich żadnej informacji.

W związku z powyższym Komisja twierdzi, iż do chwili obecnej Włochy nie przekazały do wiadomości Komisji, wymaganego art. 4 ust. 1 dyrektywy, sprawozdania dotyczącego promowania użycia w transporcie biopaliw lub innych paliw odnawialnych.

⁽¹⁾ Dz.U. Dz 123, str. 42

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony postanowieniem Supremo Tribunal Administrativo z dnia 11 stycznia 2006 r. w sprawie Fazenda Pública — Director Geral das Alfândegas przeciwko Z.F. ZEFESER — Importação e Exportação de Produtos Alimentares, Lda.

(Sprawa C-62/06)

(2006/C 86/25)

(język postępowania: portugalski)

W dniu 6 lutego 2006 r. do Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich wpłynął wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony postanowieniem Supremo Tribunal Administrativo z dnia 11 stycznia 2006 r. w sprawie **Fazenda Pública — Director Geral das Alfândegas przeciwko Z.F. ZEFESER — Importação e Exportação de Produtos Alimentares, Lda.** Supremo Tribunal Administrativo zwrócił się do Trybunału o udzielenie odpowiedzi na następujące pytania:

- 1) Czy w rozumieniu art. 3 rozporządzenia Rady (EWG) nr 1697/79⁽¹⁾ z dnia 24 lipca 1979 r. kwalifikacji czynu jako „czynu podlegającego postępowaniu sądowemu w sprawach karnych” dokonuje organ celny i jest ona wystar-

czająca, czy też kwalifikacji takiej powinien dokonać właściwy sąd karny?

- 2) W tym drugim przypadku, czy wystarczające jest zwykłe wniesienie oskarżenia przez organ właściwy w sprawach karnych (w przypadku Portugalii — przez prokuraturę), czy też konieczne jest skazanie dłużnika w danym procesie karnym?
- 3) Ponownie w drugim z powyższych przypadków, czy należy wyciągnąć odmienne wnioski z faktu uniewinnienia dłużnika przez sąd na podstawie zasady in dubio pro reo oraz z faktu uniewinnienia go wskutek udowodnienia, że nie popełnił on danego przestępstwa?
- 4) W przypadku odstąpienia przez prokuraturę od wniesienia aktu oskarżenia wskutek uznania, że brak jest znamion czynu podlegającego postępowaniu sądowemu w sprawach karnych, jakie powinny być tego skutki? Czy taka decyzja uniemożliwia podjęcie działań w celu pokrycia niepobranych należności?
- 5) W razie gdy prokuratura lub sam sąd karny umorzy postępowanie karne z powodu przedawnienia ścigania, czy ta decyzja powoduje, że nie można podjąć działań w celu pokrycia tych niepobranych należności?

⁽¹⁾ Rozporządzenia Rady (EWG) nr 1697/79 z dnia 24 lipca 1979 r. w sprawie odzyskiwania po dokonaniu odprawy celnej należności celnych przywozowych lub wywozowych, które nie były wymagane od osoby zobowiązanej do zapłaty za towary zgłoszone do procedury celnej przewidującej obowiązek uiszczenia takich należności (Dz.U. L 197, str. 1)

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony postanowieniem Lietuvos Vyriausiasis Administracinis Teismas z dnia 20 grudnia 2005 r. w sprawie Profisa przeciwko Muitinės departamentas prie Lietuvos respublikos finansų ministerijos

(Sprawa C-63/06)

(2006/C 86/26)

(język postępowania: litewski)

W dniu 3 lutego 2006 r. do Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich wpłynął wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony postanowieniem Lietuvos Vyriausiasis Administracinis Teismas z dnia 20 grudnia 2005 r. w sprawie Profisa przeciwko Muitinės departamentas prie Lietuvos respublikos finansų ministerijos.

Lietuvos Vyriausiasis Administracinis Teismas zwrócił się do Trybunału o udzielenie odpowiedzi na następujące pytanie:

Czy, mając na uwadze rozbieżności pomiędzy różnymi wersjami językowymi dyrektywy Rady 92/83/EWG⁽¹⁾ z dnia 19 października 1992 r. w sprawie harmonizacji struktury podatków akcyzowych od alkoholu i napojów alkoholowych, art. 27 ust. 1, lit. f) tej dyrektywy należy interpretować w ten sposób, że przepis ten nakłada na Państwa Członkowskie obowiązek zwolnienia z akcyzy alkoholu etylowego przywiezionego na obszar celny Wspólnot Europejskich, zawartego w wyrobach czekoladowych przeznaczonych do bezpośredniego użycia, gdy zawartość alkoholu w tych produktach nie przekracza 8,5 litra na 100 kg produktu?

⁽¹⁾ Dz.U. L 316, str. 21.

Skarga wniesiona w dniu 6 lutego 2006 r. przez Komisję Wspólnot Europejskich przeciwko Królestwu Belgii

(Sprawa C-65/06)

(2006/C 86/27)

(Język postępowania: niderlandzki)

W dniu 6 lutego 2006 r. do Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich wpłynęła skarga Komisji Wspólnot Europejskich, reprezentowanej przez Ramóna Vidala Puiga i Wouterę Wilsa, działających w charakterze pełnomocników, z adresem do doręczeń w Luksemburgu, przeciwko Królestwu Belgii.

Strona skarżąca wnosi do Trybunału o:

- 1) stwierdzenie, że nie ustanawiając sankcji za naruszenie rozporządzenia (WE) Parlamentu Europejskiego i Rady nr 261/2004 z dnia 11 lutego 2004 r.⁽¹⁾ Królestwo Belgii uchybiło zobowiązaniom, które na nim ciążyą na mocy art. 16 ust. 3 tego rozporządzenia;
- 2) obciążenie Królestwa Belgii kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty:

Artykuł 16 ust. 3 rozporządzenia nr 261/2004 stanowi: „Ustanowione przez Państwa Członkowskie sankcje za naruszenia niniejszego rozporządzenia powinny być skuteczne, proporcjonalne i odstraszające”. Artykuł 19 przewiduje, że rozporządzenie to wchodzi w życie w dniu 17 lutego 2005 r. Zgodnie z informacjami, którymi dysponuje Komisja Królestwo Belgii nie

ustanowiło dotychczas za naruszenie tego rozporządzenia żadnych sankcji, które byłyby skuteczne, proporcjonalne i odstraszające.

⁽¹⁾ Rozporządzenie (WE) nr 261/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 11 lutego 2004 r. ustanawiające wspólne zasady odszkodowania i pomocy dla pasażerów w przypadku odmowy przyjęcia na pokład albo odwołania lub dużego opóźnienia lotów, uchylające rozporządzenie (EWG) nr 295/91 (Dz.U. L 46 str. 1)

Skarga wniesiona w dniu 7 lutego 2006 r. przez Komisję Wspólnot Europejskich przeciwko Republice Portugalskiej

(Sprawa C-70/06)

(2006/C 86/28)

(Język postępowania: portugalski)

W dniu 7 lutego 2006 r. do Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich wpłynęła skarga Komisji Wspólnot Europejskich, reprezentowanej przez Xavię Lewisa i Antónia Caeiro, działających w charakterze pełnomocników, z adresem do doręczeń w Luksemburgu, przeciwko Republice Portugalskiej.

Komisja Wspólnot Europejskich wnosi do Trybunału o:

1. stwierdzenie, iż nie uchwalając przepisów, o których mowa w wyroku Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich z dnia 14 października 2004 r. w sprawie C-275/03 (Komisja przeciwko Republice Portugalii) dotyczącego transpozycji dyrektywy Rady 89/665/EWG⁽¹⁾ z dnia 21 grudnia 1989 r. w sprawie koordynacji przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych odnoszących się do stosowania procedur odwoławczych w zakresie udzielania zamówień publicznych na dostawy i roboty budowlane, Republika Portugalska uchybiła zobowiązaniom, które na niej ciążyą na mocy art. 228 ust. 2 WE;
2. nakazanie Republice Portugalskiej zapłacenia na rzecz Komisji okresowej kary pieniężnej w wysokości 21.450 euro na konto, o którym mowa w art. 9 rozporządzenia Rady (WE, Euratom) nr 1150/2000⁽²⁾, za każdy dzień zwłoki w wykonaniu ww. wyroku w sprawie C-275/03 od dnia ogłoszenia przez Trybunał wyroku w niniejszej sprawie do dnia wykonania wyroku w sprawie C-275/03;